

KOREA JINDO DOG

TLUMACZENIE: Olga Jakubiel.

Rewizja i uzupełnienie tłumaczenia polskiego - Sierpień 2022 - Mirosław Redlicki

POCHODZENIE: Korea.

DATA PUBLIKACJI OBOWIĄZUJĄCEGO WZORCA: 09.11.2004.

UŻYTKOWOŚĆ: Pies myśliwski.

KLASYFIKACJA FCI: Grupa 5 Szpice i psy ras pierwotnych.

Sekcja 5 Szpice azjatyckie i rasy pokrewne.

Bez prób pracy.

KRÓTKI RYS HISTORYCZNY: Nie istnieje żadne pisemne świadectwo, dotyczące pochodzenia Korea Jindo dog, lecz wiele autorytetów zgodnych jest co do tego, iż rasa istniała przez kilka tysięcy lat na wyspie Jindo, położonej na południowo-zachodnim krańcu Półwyspu Koreańskiego. Wśród wielu teorii, dotyczących pochodzenia, najczęściej przyjmowaną jest ta, głosząca iż Jindo dog jest rasą rdzennie koreańską. Ze względu na utrudnienia transportowe, rasa dobrze zachowała się na tej wyspie. W Korei, Korea Jindo dog nazywane są Jindo-kae lub Jindo-kyon. *Kae* oraz *Kyon* są koreańskimi odpowiednikami słowa *pies*.

WRAŻENIE OGÓLNE: Korea Jindo dog to proporcjonalny pies średniej wielkości, używany do polowania oraz stróżowania. Z prostymi uszami i zawiniętym lub sierpowatym ogonem, powinien jasno wyrażać zwinność, siłę, czujność i dostojność.

WAŻNE PROPORCJE: Stosunek wysokości w kłębie do długości tułowia wynosi 10:10,5.

ZACHOWANIE/TEMPERAMENT: Korea Jindo dog ma bardzo silny instynkt myśliwski; jest śmiały, odważny, czujny i uważny; ma wysoki próg pobudliwości i nie jest zapalczywy. Przede wszystkim jednak jest niezwykle oddany swemu panu. Na ogół nie przepada za innymi zwierzętami, zwłaszcza samcami. Ponadto, ma dobrą orientację w terenie. To „pies jednego właściciela” – błyskawicznie akceptuje nowego pana, ale nigdy nie zapomina o swym przywiązaniu do poprzedniego właściciela, który wychowywał go od szczenięcia. Jindo jest psem czystym i je z umiarem.

GŁOWA: Ogólnie rzecz biorąc, widziana z góry – głowa tworzy tępy trójkąt i nie czyni wyglądu psa niezgrabnym czy topornym.

MÓZGOCZASZKA: Czaszka średniej wielkości w stosunku do tułowia. Szczyt nieco zaokrąglony i zwężający się stopniowo w dół, ku oczom.

Szerokość między uszami jest umiarkowana w stosunku do wielkości głowy.

Stop: Dobrze zaznaczony, ale nie przesadnie stromy. W kierunku czoła ciągnie się delikatna bruzda.

TRZEWIOCZASZKA:

Nos: Czarny. U białych psów dopuszczalny jest kolor cielisty.

Kufa: Kufa nie powinna być gruba, ani zadarta.

Wargi: Czarne, ściśle przylegające, cienkie i nie obwisłe. Górna warga nieznacznie zachodzi na dolną.

Uzębienie: Bardzo mocne; zgryz nożycowy.

Policzki: Dobrze rozwinięte, suche i – widziane z boku i przodu – umiarkowanie zaokrąglone; zwężające się ku czubkowi nosa.

Oczy: Ciemnobrązowego koloru, dosyć małe w stosunku do wielkości głowy, migdałowego kształtu, bardzo żywe; zewnętrzne kąciaki oczu – skierowane ukośnie ku górze.

Uszy: Średniej wielkości, trójkątnego kształtu, grube i idealnie proste. Uszy, nie osadzone wysoko ani nisko, są nieco pochylone do przodu w jednej linii z tylną krawędzią szyi. Wewnątrz uszu pożądanym jest delikatny i gęsty włos.

SZYJA: Dosyć harmonijna i gruba, bez podgardla, dobrze umięśniona i mocna. Korea Jindo dog nosi swą szyję dumnie, a podekscytowany – mocno łukowato.

TUŁÓW:

Grzbiet: Mocny i prosty.

Lędźwie: Dobrze umięśnione, napięte, suche, węższe, niż klatka piersiowa.

Klatka piersiowa: Mocna i umiarkowanie głęboka, ale nie przesadnie szeroka.

Najgłębszy punkt klatki piersiowej sięga tuż nad łokieć, ale poziom równy poziomowi łokcia jest również dopuszczalny. Żebra dobrze wysklepione. Mostek dobrze rozwinięty.

Brzuch: Podciągnięty.

OGON: Gdy ogon jest opuszczony, jego koniuszek powinien sięgać stawu skokowego. Ogon osadzony dosyć wysoko; mocno wyprostowany, nie powinien się kołysać, gdy pies jest w ruchu. Sierpowaty lub zwinięty; koniec ogona powinien dotykać grzbietu lub boku. Nie powinien być zakręcony. Ogon obficie opiórowany.

KOŃCZYNY:

KOŃCZYNY PRZEDNIE:

Wygląd ogólny: oglądane z przodu – proste i równoległe.

Łopatki: Mocne i silne, dobrze kątowne.

Łokcie: Przylegające do tułowia; ani odstające, ani ustawione podsiebnie.

Śródrezcze: Widziane z boku – nieco skośne.

Łapy: Kocie. Palce dosyć krótkie, okrągławe, kompaktowe i zwarte. Mocne pazury; preferowane czarnego koloru. Opuszki grube i dobrze wykształcone.

KOŃCZYNY TYLNE:

Wygląd ogólny: Oglądane z boku umiarkowanie kątowane; oglądane z tyłu – tylne kończyny proste, równoległe ani zbyt szeroko, ani zbyt blisko siebie.

Wilcze pazury powinny być usuwane, z wyjątkiem krajów, w których usuwanie jest prawnie zabronione.

Uda: Dobrze rozwinięte.

Kolano: Umiarkowanie kątowane.

Stawy skokowe: Nisko ustawione, nie strome, umiarkowanie kątowane.

Stopy: Jak łapy.

RUCH: Chód Korea Jindo dog jest mocny i pewny. Grzbiet powinien pozostawać stabilny i poziomy. Korea Jindo dog porusza się kłusem, nosząc głowę wysoko, lecz gdy prędkość zwiększa się – głowa noszona jest dosyć nisko, niemal na poziomie łopatek. Górny odcinek ogona porusza się delikatnie, zgodnie ze zmianą kierunku ruchu psa.

SZATA:

SIERŚĆ: Korea Jindo dog ma podwójny włos. Podszycie jest miękkie, gęste, jasnego koloru, wystarczające, by podtrzymać włos okrywowy. Włos okrywowy jest sztywny i odstaje nieco od tułowia. W porównaniu z włosem na tułowiu, włos na głowie, kończynach i uszach jest krótszy, natomiast włos na szyi, kłębie, grzbiecie i zadzie jest dłuższy. Włos na ogonie i z tyłu ud jest dłuższy, niż na reszcie ciała.

MAŚĆ: Maści Korea Jindo dog, to: rudo płowa, biała, czarna, czarna podpalana, wilczasta i pręgowana.

WIELKOŚĆ I CIĘŻAR CIAŁA: Wysokość w kłębie:

Psy: 50-55cm; idealnie: 53-54 cm.

Suki: 45-50 cm, idealnie 48-49 cm.

Waga: Psy: 18-23 kg. Suki: 15-19 kg.

WADY:

Wszelkie odstępstwa od podanego wzorca powinny być uznane za wady i oceniane w zależności od stopnia nasilenia i wpływu na zdrowie i dobrostan psa.

- Słabe umięśnienie.
- Zbyt ciężki lub delikatny kościec.
- Zgryz cęgowy.

- Nie stojące uszy.
- Opadający ogon, krótki ogon.
- Przesadne kątownanie
- Prosty staw skokowy, krowia lub beczkowata postawa kończyn tylnych.
- Długa lub krótka szata.
- Drobiący chód, szczudłowaty chód.

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE:

- Agresja lub wyraźna lękliwość
- Wyraźne wady budowy lub zaburzenia zachowania.
- Zbyt duża lub zbyt mała wielkość.
- Przodozgryz lub tyłozgryz.
- Brak dymorfizmu płciowego.
- Brak więcej, niż 3 zębów.
- Brak pigmentu, albinizm.

NB.

Każdy pies, wykazujący wyraźne deformacje budowy i zaburzenia zachowania powinien być zdyskwalifikowany.

Samce muszą mieć dwa normalnie rozwinięte jądra, w pełni wyczuwalne w mosznie.